

POVEȘTILE
CRISTINEI

ALEX DONOVICI

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

Imposibil e doar un cuvânt

Prima carte

CUPRINS

Partea întâi / 7

Dimineața din care lumea a fost altfel / 9

Buhu, spaima pădurii / 11

Singur / 13

Când Buhu-Pădurii chiar vine / 16

Despre Buhu, Țup și legenda soarelui trist / 19

Poți! Să nu spui că NU poți! / 22

Puterea nevăzută a unui suflet / 26

Mai fericiți decât soarele / 31

Partea a doua / 35

Nenorocirea / 36

Alarma și secretul lui Tor / 41

Greu de salvat / 45

Acei doi ochi portocalii / 48

Chiar că „fulger“ / 50

Soluție?! Ce soluție? / 52

Soluția / 53

Cum a salvat Țup pădurea. Din nou... / 56

La prețul de vânzare se adaugă 2%
reprezentând valoarea timbrului literar.

PARTEA ÎNTÂI

DIMINEAȚA DIN CARE LUMEA A FOST ALTFEL

Copii, dacă v-aș spune că un pui de ciocârlie născut fără aripi a salvat viața tuturor animalelor dintr-o pădure, m-ați crede? Da, chiar așa a fost. Iar dacă sunteți curioși ce s-a întâmplat, așezați-vă confortabil și ascultați povestea lui Țup.

A fost odată ca niciodată o pădure mare și frumoasă, din care oamenii încă nu tăiaseră copacii și unde animalele și păsările trăiau fericite. La marginea unui luminiș își avea cuibul o ciocârlie. Da, o ciocârlie, acea pasăre micuță care cântă atât de frumos cum puține păsări o pot face. În fiecare dimineață, ciocârliia zbura sus, sus de tot, cât mai aproape de soare și cânta. Soarele era fericit să o audă de fiecare dată când răsărea și, drept mulțumire, lumina cu bunătate pădurea și îi învăluia viețuitoarele cu razele lui calde.

Ciocârliia cânta cu atât mai frumos cu cât era mai fericită. În cuib avea șase ouă de care avea grijă ca de ochii din cap și abia aștepta să aibă pui. Minunea s-a întâmplat într-o dimineață, chiar după ce pasărea îi cântase, ca de obicei, soarelui. Puii au început să iasă unul câte unul din ouă, să ciripească vioi și să întindă cioculețele, flămânzi, după mâncare. Dar nu toți. Doar cinci. Cel de-al șaselea ou se mișca prin cuib, se rostogolea, ca și cum puiul

din el încerca din răputeri să-i spargă coaja, dar nu avea puterea s-o facă. Ciocârlia îl privea îngrijorată, cu sufletul la gură. Mă ier-tați, la cioc. S-a hotărât să ajute puiul să iasă la lumină și a lovit cu grijă coaja oului, ca s-o spargă. O bucată de coajă s-a desprins și ciocârlia a văzut fericită cum ultimul său puiuț, o fetiță-cio-cârlie, scoate căpșorul la lumină. Dar tot nu putea să iasă din găoace, așa că mama ei a luat una câte una bucățile de coajă din jurul ei, iar puiuța s-a eliberat în sfârșit. În acel moment bucuria s-a transformat în durere. Deși ciripea veselă, micuța ciocârlie nu avea aripioare, iar piciorușele îi erau scurte, mult prea scurte. Frățiorii ei săreau veseli prin cuib, dar ea abia se mișca.

Ca o mamă bună, ciocârlia a încercat să aibă grijă de toți puii. Chiar dacă cei cinci cu aripioare fugeau care încotro și cea mică stătea mai mult în cuib. În fiecare dimineață mama le aducea semințe și le oferea pe rând, ca să nu rămână flămând niciunul dintre ei. Seara le cânta tuturor înainte de culcare.

BUHU, SPAIMA PĂDURII

Micuța era prima care îi ieșea mamei în întâmpinare de fiecare dată când se întorcea la cuib. Țopăia veselă pe piciorușele ei scurte, așa că ciocârlia i-a dat numele Țup.

Într-o zi, Țup a întrebat:

— Mami, tu în fiecare dimineață îi cânti soarelui?

— Da, Țup, în fiecare dimineață.

— De ce?

— Îi mulțumesc pentru lumina și căldura pe care ne-o dă, pentru că suntem împreună, îi mulțumesc pentru ziua care începe și pentru că a mai trecut o noapte în care am scăpat de Buhu-Pădurii.

— Ce e... Buhu-Pădurii?

— Buhu-Pădurii e o umbră înspăimântătoare, mare, neagră, cu doi ochi rotunzi care parcă aruncă flăcări în întuneric. Are gheare lungi, puternice și un cioc ascuțit. În fiecare noapte, Buhu-Pădurii mănâncă animăluțele și păsările mici care nu stau cumiți în cuiburile lor.

— Ai văzut chiar tu, mami, că face ceva atât de îngrozitor?

— Oooo, dacă vedeam nu cred că mai eram aici. Nu, nu am văzut, dar toată lumea din pădure știe asta. Păziți-vă de Buhu-Pădurii!

Țup și frățiorii ei ascultau înfricoșați. Se bucurau că o au pe mămica lor să-i apere, să le spună când trebuie să se adăpostească în cuib ori când pot să iasă la joacă.

Dar ciocârliei îi era tot mai greu să aibă grijă de toți puii. Cei cu aripioare începuseră să se joace în afara cuibului tot mai mult, să bea roua căzută pe frunze ori să urmărească furnicuțe. Puișorul fără aripi abia reușea cu piciorușele lui scurte să iasă până la marginea cuibului unde, într-o ghindă spartă, mama îi strângea rouă. Cu sufletul zdrobit, ciocârlia și-a dat seama că nu va reuși să-și apere toți puii. Dacă ar fi stat lângă puișorul neajutorat ca să aibă grijă de el, nu ar fi putut să îi supravegheze pe frățiorii lui. Care, neștiutori așa cum sunt copilașii, s-ar fi pus în pericol.

Avea de ales între a salva o viață, viața lui Țup, ori viețile celorlalți cinci pui.

DESPRE BUHU, ȚUP ȘI LEGENDA SOARELUI TRIST

— Da, eu sunt Buhul-Pădurii de care vă temeți toți, deși habar nu am de ce. N-am mâncat o muscă în viața mea, n-am făcut rău nimănui. E adevărat că noaptea mă apropii de viețuitoarele pădurii, însă doar ca să văd dacă le pot ajuta cu ceva. Așa te-am găsit și pe tine și te-am adus aici, în scorbura mea. Ai avut noroc. Deși... poate cea norocoasă am fost eu. Demult nu am mai vorbit cu cineva.

Țup se mai liniștise. Dacă Buhul-Pădurii ar fi vrut să-i facă rău, i-ar fi făcut deja. Nu-i venea să aibă încredere într-un străin, dar cumva, în adâncul sufletelului ei simțea că bufnița chiar voia să o ajute. Poate chiar să-și găsească mama și frățiorii.

— Sunt Țup, nu am aripi pentru că așa m-am născut, iar în cuib eram singură pentru că mama și frățiorii mei nu s-au mai întors. Te rog să nu mă mănânci și să mă ajuți să îmi găsesc familia.

— Mai termină cu obsesia ta cu mâncatul! Ce tot ai cu mâncatul?! Aoleu, ți-o fi foame... De când nu ai mâncat?

— De când n-o mai am pe mama. Pentru că nu am aripi și picioarele scurte mă mișc mai greu... Mama mă ajuta.

Fără să mai spună o vorbă, Buhul-Pădurii a mers către un dulap ce se afla în spatele fotoliului roz ce trona în mijlocul scorburii.

Acolo a cotrobăit un pic și apoi i-a pus lui Țup în față o jumătate de coajă de nucă plină cu semințe.

— Musculițe n-am! Știu că voi, copiii, aveți nevoie de proteine, dar ți-am zis că-s o bufniță vegetariană. Mănâncă liniștită!

Lui Țup îi era atât de foame, încât a început să ciugulească din nucă la fel de repede cum o ciocănitoare lovește un copac. Mângâindu-și ciocul cu vârful unei aripi, Buhu-Pădurii i-a spus:

— Deci mama ta a plecat și singură nu te poți descurca. Avem două probleme de rezolvat. O să te ajut să-ți cauți mama și te voi învăța să supraviețuiești singură în pădure. Faptul că nu ai aripi nu trebuie să te oprească de la nimic. Ești deosebită și întreaga lume va afla asta. Hm... Ciudat... Ieri dimineața ciocârlia nu i-a cântat soarelui și soarele nu a mai strălucit cu putere. Înseamnă că legenda e adevărată.

Țup s-a oprit din ciugulit.

— Ce legendă?

— Se spune că soarele luminează și încălzește cu putere doar dacă o ciocârlie îi cântă atunci când răsare. Toamna și iarna e frig pentru că voi, ciocârlile, sunteți plecate în țările calde. Soarele e din nou fericit primăvara, când vă întoarceți și vă aude cântul. Mama ta era singura ciocârlie din această pădure. Fără ea, soarele va pleca din nou. Și e posibil să vină din nou iarna, deși acum e primăvară. Ar fi o nenorocire, animalele ar muri de foame... Acum culcă-te, în curând e dimineață și vom avea treabă multă.

Țup a mai ciugulit câteva semințe și apoi s-a cuibărit într-un colț al scorburii. S-a gândit la familia ei, și-a fredonat cântecelul și a adormit. Buhu a luat-o cu grijă, s-a așezat pe fotoliul roz cu ea în brațe și a acoperit-o cu o aripă mare, moale și caldă. Apoi, privind-o cu drag pe mica ciocârlie ce dormea, s-a gândit ce are de făcut.

